

SJORS

van de Rebellenclub

13 april 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 15

Tarzan

De geschiedenis van een krachtpatser en zijn geestelijke vader

Het was met Edgar Rice Burroughs een moeilijk geval. Hij stamde uit een rijke Amerikaanse familie, kreeg duur privé-onderwijs en was door zijn vader voorbestemd voor de handel. Een schitterende loopbaan lag voor het grijpen, maar Edgar had er eenvoudig geen zin in. Hij voelde niets voor de handel en bracht zijn tijd liever door met fantaseren en dromen. Toen hij achttien was, had hij zó schoon genoeg van zijn omgeving en zijn deftige familie, dat hij van huis wegliep en een zwerftocht door Amerika begon. Hij trok van de ene staat naar de andere, verdiende wat geld met allerlei baantjes, was achtereenvolgens veedrijver, gouddelver, brandweerman, politieagent en glazenwasser en leefde onbezorgd van de ene dag in de andere. Zeventien jaar lang hield hij dit zwerversleven vol; toen begon het tot hem door te dringen, dat hij hard op weg was om zijn leven grondig te verknoeien. Hij was intussen vijfendertig geworden en het werd hoog tijd dat hij een vaste baan en een vast inkomen probeerde te krijgen.

Edgar Rice Burroughs kreeg toen een idee, dat hem veel geld zou opleveren: hij besloot een boek te schrijven. Burroughs was een geboren dromer en het was voor hem dus niet moeilijk om een fantastisch verhaal in elkaar te draaien. Hij zette zich aan het werk en na betrekkelijk korte tijd was zijn verhaal klaar. Het heette „Onder de maan van Mars", een wild verhaal over ruimtevaart en Marsbewoners. Burroughs bood het aan aan de redactie van het tijdschrift „All Story" en groot was zijn verbazing toen hij prompt 395 dollar kreeg toegestuurd. De redactie hád het verhaal geaccepteerd en korte tijd later verscheen het als feuilleton in het tijdschrift. Door dit succes aangemoedigd begon Burroughs aan een nieuwe roman. Hij begreep dat fantastische verhalen over ruimtevaart de lezers op de duur zouden gaan vervelen en daarom had hij nu iets anders bedacht. Zijn tweede roman ging over een blanke jongeman in Afrika, die op jeugdige leeftijd zijn ouders had verloren en door een chimpansee was grootgebracht. De jongen had nooit iets anders gezien dan het oerwoud en voelde zich er prima thuis. Hij sprak de taal van de dieren, woonde in een boomhut en hield zich in het leven met wilde bessen en de opbrengst van de jacht. Die jongeman heette. . . Tarzan.

Toen het boek klaar was, bracht Burroughs het naar de redactie van „All Story" en wachtte met spanning op de beslissing. Een cheque van 650 dollar was het antwoord. In het voorjaar van 1912 verscheen het verhaal in het tijdschrift en het succes was overweldigend. Redactie en schrijver werden overstelpt met brieven van mensen, die genoten hadden van de avonturen van de aapmens Tarzan. Burroughs begon vlug aan een tweede verhaal over zijn held en het werd een nóg groter succes. Meer dan drie miljoen exemplaren werden er verkocht en het verhaal werd in vijftig talen vertaald. Tarzan was een begrip geworden. . .

Edgar Rice Burroughs, die hard op weg was geweest een mislukkeling te worden, heeft aan zijn Tarzanverhalen een vermogen verdiend. Bij zijn dood in 1950 was hij multimiljonair, er bestonden toen ruim zestig boeken, dertig films, een ontelbaar aantal hoorspelen, beeldromans, stripverhalen en toneelstukken en van Groenland tot Kaapstad waren Tarzan, zijn vrouw Jane, zijn zoon Boy en de chimpansee Cheetah bekende en geliefde figuren geworden.

Burroughs had zich in Californië een grote boerderij laten bouwen, die hij Tarzana noemde. Later is hij verhuisd, maar Tarzana bleef bestaan en groeide uit tot een flink dorp. In de staat Texas ligt ook nog een stad, die Tarzan heet.

De Tarzanverhalen spelen in Midden-Afrika, maar het vreemde is dat Burroughs nooit in Afrika is geweest. Al zijn kennis putte hij uit reisbeschrijvingen, die hij in snel tempo doorlas. Dat hij daardoor nogal eens een blunder maakte, is te begrijpen. Zo laat hij in een van zijn eerste boeken de tijger Saber optreden, maar in heel Afrika is niet één tijger te vinden, want deze dieren komen daar eenvoudig niet voor. Dat niemand van de lezers daarop aanmerkingen maakte, kwam doordat men in Amerika even weinig van Afrika af wist als Burroughs en alles wat hij schreef voor zoete koek slikte. . .

De Tarzanfilms worden niet in Afrika opgenomen. In de buurt van Culver City in Californië heeft men een kunstmatig oerwoud van vijf hectaren geschapen, compleet met een afgrond, een meer, een boomwoning en de onmisbare lianen, waaraan Tarzan zich graag door het oerwoud slingert. Eén keer is geprobeerd een film in Afrika op te nemen, maar men kreeg toen met enorme tegenslagen te kampen. Niemand had eraan gedacht dat er in Afrika regenseizoenen voorkomen; natuurlijk wilden de filmmensen uitgerekend in zo'n regenseizoen aan de slag gaan met alle nare gevolgen vandien. Door het aanhoudende slechte weer begon Tarzans gebruinde huid bleek te worden, wat grote hoeveelheden schmink kostte, en bovendien was er nergens een plaatsvervanger te vinden voor de chimpansee Cheetah, die in Amerika was achtergebleven. De kosten van de film stegen zó onrustbarend, dat de filmploeg spoorslags naar het vertrouwde „oerwoud" in Culver City terugreisde.

Sinds 1919, het jaar waarin de eerste Tarzanfilm werd gemaakt, hebben een hele serie acteurs en actrices de rollen van Tarzan en Jane gespeeld. Johnny Weismuller, de bekende zwemmer, was de beroemdste. Maureen O'Sullivan stond hem terzijde als Jane.

De moeilijkheid met deze spelers en speelsters was dat ze, wanneer ze een poosje in Tarzanfilms waren opgetreden, praktisch onbruikbaar geworden waren voor ander soort films. Het publiek blééf hen zien als figuren uit Tarzanavonturen en vele filmmagnaten haalden de neus voor hen op. Wie in Tarzanfilms gespeeld had, gold als een speler van mindere rang. Dat er tóch acteurs bereid gevonden worden in deze films op te treden, bewijst dat die acteurs zelf veel plezier aan de avonturen beleven.

Vorig jaar bestond de Tarzanfiguur vijftig jaar, wat een hele leeftijd is voor een gefantaseerde filmheld. Maar er is in Hollywood nog niemand, die erover denkt om met de produktie van deze films te stoppen. Tarzan is nog steeds geliefd, zijn films en boeken trekken nog altijd publiek en brengen veel geld op. Daarom kunnen we rustig aannemen dat de gespierde held zich voorlopig nog wel door de wildernis zal blijven slingeren en zal blijven vechten tegen boeven en levensgevaarlijke wilde dieren. . .

Het verborgen document

DA SILVA IS HET HUIS VAN LORD WILSON BINNENGEDRONGEN EN DWINGT HEM DIT TE VERKOPEN...

WIE... WIE KLOPT DAAR?
IK BEN HET, FRANCVAL!

NEEM ME NIET KWALIJK. IK MOET VOORZICHTIG ZIJN!
DE ANGST HEEFT HEM TE PAKKEN!

IK KWAM TOEVALLIG LANGS EN IK DACHT, KOM...
ERG AARDIG...

EN? HEB JE NAGEDACHT, MANCINI? HEB JE ME AL IETS TE VERTELLEN?
IK HEB U AL GEZEGD, DAT IK NIETS WEET!

DOE NIET ZO STOM! JE VERKEERT IN GEVAAR! VROEG OF LAAT ZAL DA SILVA JE NEERSCHIETEN, OPDAT JE HEM NIET KUNT VERRADEN...
DENKT U?

U HEBT GELIJK! IK ZAL U VERTELLEN WAT IK WEET!
EINDELIJK!

INTUSSEN...
DE BRIEF! HET PAKJE! ALLES IS AANWEZIG!
?
© Agence Real Presse

NAAR DIT PAKJE WAS IK OP ZOEK, WILSON! HET MOEST IN JOUW HUIS ZIJN EN DAAROM WILDE IK DAT KOPEN!

IN DIT PAKJE BEVINDT ZICH EEN SOORT BOEKHOUDING, DIE VOOR MIJ GEVAARLIJK IS!

MAAR ZO GAUW IK DEZE PAPIEREN VERNIETIGD HEB, IS MIJN VERLEDEN VOORGOED UITGEWIST!

DE GESCHIEDENIS VAN DIT PAKJE MAG NIET BEKEND WORDEN, MAAR ALS JE WILT, MAG JE DEZE BRIEF WEL LEZEN!
LOUIS HACHE

Ik, Chuck Da Silva, teken dat ik schuldig ben aan de moord op Slim Burke, gepleegd op 10 januari 1946.
Chuck Da Silva
MOORDENAAR!

Prinses Debbie

DEBBIE, PRINSES VAN HET OOSTERSE LAND BARAWAK, WAS OP ZEKERE DAG AANWEZIG BIJ DE PLECHTIGE INGEBRUIKNAME VAN EEN NIEUWE WATERTOREN...

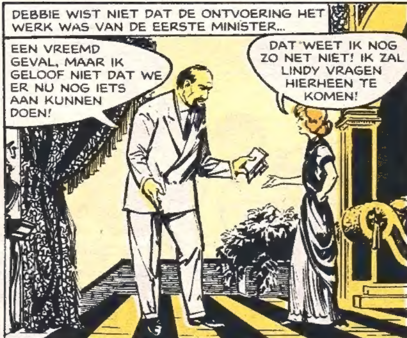

je zult het niet geloven, maar nadat ik bij jou was weggegaan, ben ik ontvoerd door drie mannen, waarschijnlijk inwoners van Barawak. Ze sloten me op in een hotel en later gingen ze er vandoor. Ik snap niet wat ze wilden, maar misschien hebben ze mij voor jou aangezien, want ik had jouw kleren aan.

De slavenkoopman van Pompeï

DE ROMEIN BARSIUS WAS VAN PLAN ONSCHULDIGE GEVANGENEN ALS SLAVEN TE VERKOPEN. TERWIJL HIJ MET ENKELE HANDLANGERS BEZIG WAS DIT PLAN UIT TE VOEREN, KEERDEN DE ALS VERMIST OPGEGEVEN CENTURIO MARCUS VALIA EN ZIJN REDDER KELTON IN HET KAMP TERUG. KELTON ZAG DAT ZIJN ZUS EN ZIJN BROER, DIE TOT DE GEVANGENEN BEHOORDEN, BUITEN HET KAMP GEBRACHT WERDEN. TOEN HIJ PROBEERDE MET HEN TE SPREKEN, RAAKTE HIJ SLAAGS MET DE WACHTERS...

GA MET EEN GROEP SOLDATEN ACHTER BARSIUS EN DE GEVANGENEN AAN, AMSIVAR, EN BRENG ZE TERUG! WE ZULLEN DEZE ZAAK VLUG OPHELDEREN!

ENKELE SOLDATEN ZETTEN ONMIDDELLIJK DE ACHTERVOLGING IN...
WAT DOEN WE MET DIE GALLIËR, CENTURIO VALIA? HIJ IS EEN GEVAARLIJK MANNETJE.
MAAK JE GEEN ZORGEN, TREBIUS! KOM MEE, KELTON! JE ZULT MILJA EN UDON SPOEDIG TERUGZIEN!

EVEN LATER BRACHTEN MARCUS EN KELTON AAN DE KAMPCOMMANDANT VERSLAG UIT VAN DE GEBEURTENISSEN...
BARSIUS HEEFT JE DUS GEWOON IN DE STEEK GELATEN EN DAARNA HEEFT HIJ OP EIGEN GEZAG HET DORP THORM IN BRAND LATEN STEKEN! HM, EEN ERNSTIGE ZAAK, VOORAL NU BLIJKT DAT DE BEWONERS VAN THORM JOUW PAARD NIET GESTOLEN HADDEN!

IK ZAL OPDRACHT GEVEN DE BEWONERS VAN THORM SCHADELOOS TE STELLEN. HUN HUIZEN ZULLEN WEER OPGEBOUWD WORDEN. INTUSSEN...
DE SOLDATEN KOMEN TERUG, MAAR ZONDER GEVANGENEN!

EVEN LATER VERTELDEN DE SOLDATEN DAT BARSIUS EN ZIJN HANDLANGERS MET DE GEVANGENEN DE RIJN OP WAREN GEVAREN. AMSIVAR EN ZIJN MANNEN HADDEN HEN GESOMMEERD TERUG TE KEREN, MAAR EEN SCHAMPER GELACH WAS HET ANTWOORD GEWEEST. EEN SOLDAAT HAD ENKELE UNIFORMSTUKKEN UIT DE RIVIER OPGEVIST.

STEL EEN GROEP SOLDATEN TOT MIJN BESCHIKKING, COMMANDANT, DAN ZAL IK DIE SCHURKEN TERUGHALEN! HET ZOU ME NIET VERBAZEN ALS ZE UIT HET LEGER WILLEN DESERTEREN EN DE GEVANGENEN ALS SLAVEN GAAN VERKOPEN!

NIET LANG DAARNA...
OP DIT OGENBLIK KAN IK EIGENLIJK GEEN MAN MISSEN, VALIA. DE OMGEVING WORDT ONVEILIG GEMAAKT DOOR RONDZWERVENDE BENDEN. KIJK DUS GOED UIT EN KOM VLUG TERUG MET DE MUITERS!
DAAR KUNT U OP REKENEN! KOM MEE, MANNEN!

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Fokkelien Oosterwijk (10), Kleverparkweg 83 rood, Haarlem, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren. • *Truus van Doornik (17), Verhoevenstraat 80, Amersfoort,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland, België of Duitsland. • *Adri v. d. Bogaard, Prins Bernhardstraat 49, Gorinchem,* spaart postzegels van Nederland en overzee, Nieuw-Guinea en België. Hij geeft er ansichtkaarten, suikerzakjes, sigarebandjes en postzegels voor in ruil. • *Piet Hollemand, Waalhof 15, Heerjansdam,* geeft suikerzakjes voor sigarebandjes. Eerst schrijven. • *José B. Caravita, Caixa Postal 174, Araras (Sao Paulo), Brasil,* wil corresponderen met een Nederlandse jongen van ongeveer negentien jaar. Taal: Engels. • *Kees van Benschop, Sweelinckplein 7, Dordrecht,* geeft tien suikerzakjes voor een speldje. • *Hans en Theo Gimmelikhuijsen (13 en 15), Blois v. Treslongstraat 5bis A, Utrecht,* willen suikerzakjes ruilen. Eventueel geven zij voor twee suikerzakjes een servetje. • *Gijs Schot (15), Veenendaalseweg 8, De Klomp,* wil postzegels ruilen. Hij spaart zegels met afbeeldingen van vogels, vissen, bloemen, vlinders. • *Bob Grapendaal (14), Creutzberglaan 51A, Beverwijk,* spaart ansichtkaarten met afbeeldingen van molens en klederdrachten. Wie kan hem daaraan helpen? • *Gerry v. d. Heuvel (18), Westkruiskade 32b, Rotterdam,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Gerard van Eijk (13), Rijnstraat 62, Eindhoven-Acht,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Gerard spaart sigarebandjes. • *Ans Ekelenkamp (15), v. d. Steen v. Ommerenstraat 20, Nijverdal,* zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Marianne van Dijk (14), Broekhovenseweg 178, Tilburg,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Lian Meyer (14), Prof. Lorentzstraat 9, Tilburg,* wil corresponderen

Vervolg op blz. 26

COCO de CLOWN

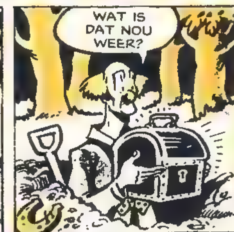

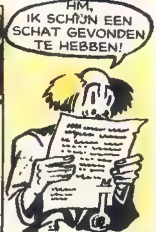

HARRY VAN BATENBURG

Avontuur op de

Het wrak van de kleine vrachtboot lag daar nu al meer dan een half jaar op de zandbank, een eindje benoorden Ameland, en niemand scheen zich erom te bekommeren. In een barre novemberstorm was het schip op de kust geslagen. De bemanning was later van boord gehaald en de lading geborgen. Verder had zeker geen mens belang bij het wrak, dat door elke nieuwe storm een beetje verder werd gesloopt. Toch leek het, zo vanaf het strand gezien, nog op een echt schip en Henk keek er vaak peinzend naar vanuit zijn slaapkamerraam. Bij erg laag water kwam de zwarte romp bijna droog te liggen op de zandplaat en de pijp en de voorste laadmast tekenden zich zo stoer tegen de hemel af, alsof de *Lise-Lotte* haar reis direct weer zou vervolgen. Het schip was eigendom geweest van een kleine Duitse reder ergens langs de Eems. Henk had er iets over in de krant gelezen daags na de ramp, maar verder had hij er ook geen aandacht aan geschonken. Hij zou misschien nooit meer aan de *Lise-Lotte* gedacht hebben, als hij vannacht niet had wakker gelegen en van louter verveling was gaan turen over de donkere zee, die glad als een spiegel onder de paarse hemel lag. Toen was zijn oog op het wrak gevallen dat als een zwart silhouet opdoemde tegen de iets lichtere achtergrond. Het spookschip *De vliegende Hollander*, dacht Henk, dat moet ook zo verschenen zijn aan de oude zeelieden, donker en dreigend en zonder enig leven aan boord... Maar juist toen hij zich weer van het raam wilde afwenden, had hij gemeend een klein lichtje te zien pinken aan boord van het wrak. Een ogenblik maar; het doofde snel weer uit en hoe hij zich ook inspande, het lichtje was niet meer te zien. „Het moet verbeelding geweest zijn," maakte hij zichzelf wijs, „ik heb slaap en ik droom van spookschepen, die immers niet bestaan..."

Maar nu op die vrije woensdagmiddag betrapte hij zich erop, dat hij hier aan het strand stond en verlangend naar het wrak in de verte tuurde, alsof het een geheim had prijs te geven. Hij mat met zijn ogen de afstand tussen het strand en het schip. De zandbank lag wel een kilometer uit de kust, schatte hij, maar met een lichte roeiboot moest je er kunnen komen... Opeens dacht hij aan Gerard van Beek, die bij hem in de klas zat. Gerards vader had een roeiboot met een kleine buitenboordmotor. De jongens waren er weleens mee wezen varen toen de zee ook zo kalm was als nu. Zonder zich te bedenken rende Henk langs het strand naar Gerards huis, dat dicht bij het haventje lag, waarin meneer van Beek zijn boot bewaarde. Hij trof het; Gerard kwam juist naar buiten, maar hij had Toos bij zich, die een klas lager zat dan haar broer. Toos gold op school voor een halve jongen, omdat ze altijd met Gerard en Henk langs het strand zwierf en omdat ze zwemmen kon als de beste en van vissen en voetballen hield. De meisjes van haar klas konden aan al die wilde spelletjes niet meedoen, maar die waren dan ook niet zó dicht bij de zee opgegroeid in een gezin met zes grote jongens.

„Ha, die Henk!" lachte ze. „Gaan we rovertje spelen in de duinen?"

„Komt niks van in!" zei Gerard. „Jij wilt altijd uitmaken wat we gaan spelen." Hij keek naar de zee, die zo verlokkelijk lag te blinken in de lentezon. „Ik zou eigenlijk wel willen gaan zwemmen," aarzelde hij, „maar het water zal nog wel koud zijn, denk je niet?"

„Veel te koud," antwoordde Henk, „maar ik had gedacht dat we misschien wel een eindje konden gaan varen, zo tot het wrak en dan weer terug."

„Hè, ja!" juichte Toos. „Laten we eens naar het wrak varen; ik ben er nog nooit geweest."

„Het is wel vér om te roeien," aarzelde Gerard. „Vader heeft juist de motor van de boot gehaald, omdat die gerepareerd moet worden."

„Het is niks ver!" deed Toos bazig. „De boot is zo licht als een veertje en we kunnen met twee man tegelijk roeien. Wedden dat we het in een dik uur halen?"

„Met die muggekracht van jou zeker," spotte Gerard. „Nee, Henk en ik zullen roeien en jij mag meevaren als je erg braaf bent."

„Henk en ik roeien," pochte Toos, „en jij mag Henk aflossen als hij moe wordt. Wacht, ik haal de riemen uit de schuur." En wég holde ze, de tuin in naar het schuurtje. Haar donkere haar danste om haar gezicht en zoals ze daar liep in haar blauwe trui en lange broek, leek ze meer op een wilde jongen dan op een meisje van dertien. „Het beroerde met haar is dat ze altijd haar zin wil hebben," bromde Gerard, „maar we zullen haar wel weer mee moeten nemen."

Even later kwam Toos parmantig aangestapt met de roeiriemen over haar schouders. „Ma zegt dat het oké is," riep ze al vanuit de tuin, „maar we mogen niet verder dan tot aan het wrak en we moeten voor zessen terug zijn."

Henk keek op zijn polshorloge. „Zes uur," lachte hij, „het is nu pas drie uur, dus we hebben nog een zee van tijd."

Al spoedig roeiden ze voor de kust. Het was heerlijk zonnig weer en er stond bijna geen golfslag. Je kon haast niet geloven dat deze zelfde zee soms brullend op de kust te pletter kon lopen met witgekuifde brekers en ijzig windgeloei. Nu leek hij een onschuldige vijver, waarop de lichte boot heerlijk danste op de korte deining. Toos en Gerard roeiden als ervaren matrozen en Henk op de achtersteven tuurde peinzend naar het wrak. „Daar heb ik nu altijd al eens omheen willen varen," zei hij, „zo maar om te zien hoe ver de zee met het slopen gevorderd is. Begrijpen jullie waarom ze dat karkas daar maar zo laten liggen? Er moet toch nog een kapitaal aan oud ijzer aan zitten."

Gerard schudde het hoofd. „Het slopen van zo'n wrak zou misschien meer kosten

Lise-Lotte

dan ze eraan verdienen kunnen," veronderstelde hij. „De verzekering heeft natuurlijk de schade vergoed en als zo'n grote maatschappij er voordeel in zag, zouden ze het schip zeker slopen."

Ze naderden langzamer dan ze gedacht hadden. Toos wilde het niet toegeven, maar na een half uurtje was ze zó moe, dat ze zonder protest de roeiriem aan Henk overgaf. Nu zaten de twee jongens naast elkaar op de roeibank en lieten de riemen gelijkmatig in het water dalen. Zij vorderden wat sneller, maar er liep een gemene onderstroom rond de zandbank en zo duurde het toch nog een dik uur eer ze de achtersteven van het wrak bereikten.

Huizehoog leek de zwarte romp uit de zee op te rijzen, nu ze er in hun kleine bootje zo dicht langs voeren. „Ik heb nooit geweten dat het zo'n kolossaal schip was!" zei Henk verbaasd.

„Dat lijkt maar zo, omdat het zo hoog op de zandbank staat," antwoordde Gerard. Onwillekeurig spraken ze met enigszins gedempte stem, toen ze zo dicht langs de romp van de *Lise-Lotte* voeren.

„Hee!" riep Toos verwonderd, toen ze achter de steven om naar bakboord waren geroeid. „Zién jullie dat? Daar hangt een touwladder over de reling."

De jongens keken omhoog en toen met een gespannen blik naar het meisje. Alle drie hadden ze plots hetzelfde verlangen: naar boven klimmen en hun nieuwsgierigheid bevredigen. . .

„Die touwladder hebben ze zeker achtergelaten toen ze de lading geborgen hadden," meende Gerard. „Hè, ik zou best eens aan dek willen gaan kijken. . ."

„Waarom dóén we het dan niet?" zei Henk enthousiast. „We binden gewoon de roeiboot aan de onderste sport van die touwladder vast en we klimmen aan boord." Hij keek naar Toos. „Of jij moest liever beneden willen blijven. . ."

„O ja," bitste Toos, „en jullie zeker heerlijk daar boven rondneuzen. Niks, hoor, ik ga mee." In minder dan geen tijd hadden ze de roeiboot aan de touwladder vastgebonden en Toos was de eerste die aan boord klauterde. Gerard volgde vlak achter haar, want hij voelde zich toch altijd verantwoordelijk voor zijn zusje. Een paar treden lager kwam Henk. De touwladder slingerde hevig heen en weer; ze waren niet gewend aan deze manier van klauteren en schaafden soms hun vingers tegen de ruwe scheepswand. Toen ze bijna boven waren, keek Henk eens naar onderen. Hij schrok van de diepte tussen de reling en het dobberende roeibootje. . .

Toos wipte op het dek, Gerard volgde en tenslotte ook Henk. Zij hijgden alle drie van de steile klimpartij en een minuut lang keken ze zwijgend rond. Het was een onvoorstelbare ravage aan boord. De stuurhut en het dekhuis waren weggeslagen en de luiken lagen open. Overal was een wirwar van verbogen hekken en roestige stangen en de schoorsteen, die vanaf het strand nog zo trots overeind scheen te staan, vertoonde grote gaten.

„Eng, hè!" fluisterde Toos. „Net één grote schroothoop." De jongens knikten zwijgend. De zon scheen op het verroeste dek en diep in de ruimen kon je het water horen klotsen, dat door een groot gat binnendrong. Henk keek naar de stuurhut op het achterschip. Een ijzeren trap voerde daar omhoog en de brug leek nog aardig intact. „Zullen we daar eens een kijkje gaan nemen?" fluisterde hij. „Ik zie een open deur en daar moeten nog hutten of zo iets achter zijn."

Aarzelend volgden Toos en Gerard hem naar het achterschip. Het was toch wel geheimzinnig, zo'n troosteloos, verlaten schip, waarop de verwoesting je tegengrijnsde uit elke donkere hoek. Henk voelde zich de leider nu. Op de tenen sloop hij de ijzeren trap op en de anderen volgden hem zachtjes door de open deur. Daarachter was een smalle gang, waarop verscheidene deuren uitkwamen. Nieuwsgierig duwde Toos er een open en ze keken in een vrij grote hut. Leeg en kaal. Twee kooien boven elkaar toonden dat hier scheepsvolk had geslapen, matrozen misschien of officieren, die nu al lang weer op een ander schip over de zee zwierven. Dicht achter elkaar gingen ze het vertrek binnen. De zon scheen door een patrijspoort en verlichtte het inwendige van de ruime hut.

„Officiershut," zei Gerard beslist. „Het matrozenverblijf is meestal benedendeks en daar zijn veel meer kooien."

„Kijk eens hier!" kreet Toos verbaasd. De jongens draaiden zich om en staarden sprakeloos naar de ontdekking die het meisje gedaan had. Ze had een deur opengetrokken en de ruimte daarachter was volgestouwd met keurige pakketten, stevig in grauw papier gewikkeld en dichtgebonden met nieuw paktouw. . .

„Maar dat kan nooit een deel van de lading zijn geweest," fluisterde Henk, „dit moet hier later gebracht zijn. . ."

„Kunnen ze het niet vergeten hebben, toen het schip na de storm werd leeggehaald?" aarzelde Toos.

„Beslist niet," zei Gerard opgewonden. „Ten eerste zie je zo'n stapel pakketten niet over het hoofd en bovendien wordt de lading in de ruimen gestouwd, maar niet in een hut."

„Het papier en het paktouw zijn ook gloednieuw," merkte Henk op, „het heeft niets van het zeewater te lijden gehad."

„Dat hoeft ook niet, zo hoog in het schip," weerlegde Gerard, „maar ik ben het met je eens dat deze pakken hier geen half jaar gelegen kunnen hebben."

„Ik wil weg," zei Toos opeens zenuwachtig. „Ik wil hier geen minuut langer blijven." Zij zag hoe vreemd de jongens haar aankeken. „En bovendien vind ik dat we dit zo vlug mogelijk aan de havenmeester moeten gaan vertellen," voegde ze er zacht aan toe. Maar de jongens begrepen dat ze bang was. Zij voelden zich zelf trouwens ook niet meer op hun gemak. Henk dacht aan het lichtje dat hij die nacht meende te hebben gezien. Hij overwoog of hij het de anderen zou vertellen, maar tenslotte zweeg hij er toch over, omdat Gerard resoluut de kastdeur dichtduwde en de hut verliet.

Zachter nog dan bij hun komst slopen ze door de smalle gang en ze ademden verlicht toen ze weer beneden op het dek stonden. Daar wachtte hun een nieuwe verrassing, en geen aangename deze keer... Toos, die als eerste over de bakboordverschansing zou klimmen, slaakte een kreet van schrik. De roeiboot was losgeraakt van de touwladder en dobberde een heel eind verder eenzaam in zee. Ontzet staarden ze gedrieën naar de kleine witte vlek, die langzaam verder afdreef op het tij.

„Dat is mijn schuld..." mompelde Henk deemoedig, „ik heb de boot natuurlijk niet goed vastgebonden."

„Dan zul jij erachteraan moeten zwemmen," zei Toos effen, maar Gerard viel haar verontwaardigd in de rede. „Het is veel te ver," beet hij zijn zusje toe. „En het water is veel te koud bovendien. Het is onze schuld evengoed; wij hadden er alle drie op moeten letten dat de boot stevig vastgebonden zat."

Henk was zijn vriend dankbaar voor deze woorden, maar evengoed zaten ze nu in een moeilijk parket. De roeiboot was inderdaad al veel te ver afgedreven; er viel aan achternazwemmen niet te denken.

Toos zag bleek van schrik. „Wat moeten we nu beginnen?" vroeg ze zenuwachtig. De jongens zwegen en keken besluiteloos het witte bootje na. „Misschien kunnen we op de een of andere manier seinen geven naar de wal?" verbrak Gerard tenslotte de pijnlijke stilte. „Ik ben blij dat moeder tenminste weet waar we heen zijn."

„Maar het kan nog uren duren eer ze thuis ongerust worden," weerlegde Toos. „We hoefden pas om zes uur thuis te zijn..."

Henk keek op zijn horloge. Het was kwart voor vijf; ze hadden veel langer over de heenreis gedaan dan ze verwacht hadden en bovendien waren ze een tijd op de brug blijven rondscharrelen. Het kon wel donker worden, eer iemand op het idee kwam hen op het wrak te gaan zoeken. „Hadden we maar een vlag of een grote lap zeildoek," peinsde hij, „die zouden we dan aan de laadmast op het voorschip kunnen binden en misschien merkten ze het dan op de wal."

Dat voorstel deed de anderen even opvrolijken. „We gaan zoeken," zei Gerard enthousiast. „Op zo'n schip moet altijd wel een oud stuk zeildoek te vinden zijn." Hij keek rond. „Laten we eerst eens in het voorschip gaan kijken," stelde hij voor, „daar zijn we nog niet geweest en misschien vinden we er iets dat als seinvlag kan dienen."

Met bedrukte gezichten gingen ze naar het voorschip. Ze moesten over hopen verwrongen staal klimmen, maar tenslotte bereikten ze toch het bemanningsverblijf op de bak. Deuren en patrijspoorten waren weggeslagen; het was er een nog ergere ravage dan op het achterschip, doch Henk vond een hut, waarvan de deur nog gaaf was. Die duwde hij open en het volgende ogenblik kregen ze de schrik van hun leven... In een van de kooien lag een man te slapen... Hij lag geheel gekleed op de matras alsof hij zo maar een middagdutje was gaan doen. Het licht uit de patrijspoort viel op zijn gebruind gezicht en hij snurkte luid. Toos had wel willen gillen van schrik, maar ze sloeg de handen voor de mond en staarde met grote ogen naar de slapende zeeman. Ook de jongens waren geschrokken, maar die dachten het eerst aan een veilige aftocht. Gerard legde zijn vinger op de lippen en wenkte de anderen hem op de tenen te volgen. Dat deden ze, maar toen Henk de deur achter zich wilde dichttrekken, sloot die met een klap. Het volgend ogenblik hoorden ze een luid gestommel in de hut; de deur werd opengerukt en eer zij hadden kunnen vluchten, stond de man tegenover hen. Vluchten zou trouwens geen zin gehad hebben, want ze konden toch niet van boord.

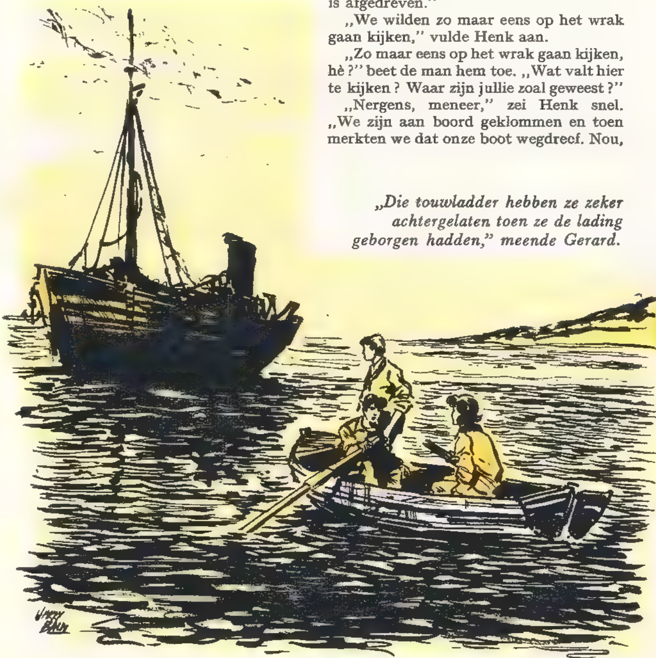
Het viel moeilijk te zeggen wie het meest geschrokken was, de man of de kinderen. Hij staarde hen verdwaasd aan en wist eerst geen woorden te vinden. „Wat... wie zijn jullie?" hakkelde hij tenslotte. „Wat zoeken jullie hier? Hoe komen jullie aan boord?"

„Wisten we maar hoe we eráf kunnen komen," antwoordde Gerard, „we zijn met onze boot hierheen geroeid, maar die is afgedreven."

„We wilden zo maar eens op het wrak gaan kijken," vulde Henk aan.

„Zo maar eens op het wrak gaan kijken, hè?" beet de man hem toe. „Wat valt hier te kijken? Waar zijn jullie zoal geweest?"

„Nergens, meneer," zei Henk snel. „We zijn aan boord geklommen en toen merkten we dat onze boot wegdreef. Nou,

„Die touwladder hebben ze zeker achtergelaten toen ze de lading geborgen hadden," meende Gerard.

en toen zijn we hier naar een lap zeil of zo iets gaan zoeken. We willen seinen naar de wal, ziet u."

„Niks te seinen naar de wal," zei de man in paniek. Hij keek het drietal scherp aan. „Wéten ze op de wal dat jullie hier zijn?"

„Mijn moeder weet het," antwoordde Toos „En mijn vader. We mochten wegblijven tot zes uur; daarna zullen ze ons komen zoeken."

„Zo... tot zes uur..." bromde de man, terwijl hij op zijn horloge keek. „Tot zes uur..." En opeens werd hij veel vriendelijker. Hij ging mee naar boven en keek de kleine roeiboot na, die heel in de verte doelloos ronddobberde. „Da's nou een beroerd geval," zuchtte hij, „da's helemaal niet zo mooi, zeg..."

„Misschien zou u ons kunnen helpen," zei Toos hoopvol. „U bent toch óók op de een of andere manier aan boord gekomen?"

De man keek haar scherp aan.

„En u moet er toch ook weer een keer af?" vulde Henk aan. „Bent u de waker hier?"

„Ja," zei de man vlug, „ik ben de waker hier. Nee, ik hoef niet van boord. Om de drie dagen brengen ze me voedsel en drinken." Hij keek hen een voor een onderzoekend aan. „Waar hebben jullie overal rondgeneusd?" vroeg hij opeens. „Waren jullie al lang aan boord?"

Gerard dacht aan de pakketten in het achterschip. Hij begreep dat hij daar beter niet over kon praten. „We zijn nergens geweest," loog hij, „we waren alleen op zoek naar een lap zeildoek en toen zagen we u daar in het voorschip liggen slapen..."

De man scheen gerustgesteld op dat punt, maar voor de rest zat hij nog lelijk met het geval in zijn maag. Hij tuurde naar de kust en overwoog wat hem te doen stond. „Nu moeten jullie eens goed luisteren," zei hij tenslotte aarzelend, „ik wil jullie een gunst vragen..."

„U van óns?" vroeg Toos verbaasd.

„Ja, ik vraag jullie een gunst," bromde de man „Ik heb daarstraks gelogen... Ik ben helemaal geen nachtwaker... Dit ouwe wrak hoeft niet bewaakt te worden..." Hij zocht moeizaam naar woorden. „Ik kan niets voor jullie doen. Je zal gewoon moeten wachten tot eh... tot ze jullie komen halen. Maar dan wou ik graag dat jullie aan niemand vertellen dat ik aan boord ben."

„Waarom niet?" vroeg Toos verbaasd. „Als u geen waker bent, zult u toch ook van boord willen?"

„Nee, nee, dat wil ik helemaal niet," zei de man kwaad. „Ik, eh... ik ben zo maar een zwerver, zie je, ik heb geen huis en ik wil niet naar de een of andere inrichting. Ik heb het hier best naar mijn zin; geen mens die zich met me bemoeit... Maar als jullie nou de politie gaan vertellen dat hier een arme zwerver zich verborgen houdt... Ik had het hier juist zo naar mijn zin," zuchtte hij.

Toos kreeg meelij met de man. Ze had weleens gelezen van zwervers, die steeds weer uit inrichtingen vluchtten om hun eigen weg te kunnen gaan en als deze man nu ook liever zijn vrijheid behield...

„Ik heb wat eten en drinken aan boord gesjouwd en ik leef hier zo vrij als een vogeltje," zei de man zacht. „Ik zou het verschrikkelijk vinden als ze me hier weghaalden."

„O, we zullen er niet over praten, hè, jongens?" zei Toos spontaan.

De jongens antwoordden niet. „Als uw voedsel en drinkwater op is," aarzelde Henk, „hoe komt u dan aan nieuw?"

„Ik kan zwemmen als de beste," pochte de man, „bij vloed laat ik me op de stroom meedrijven naar de kust, zo vér is dat niet, en bij eb zwem ik weer naar het wrak terug."

„Met al die foerage op uw hoofd zeker," lachte Gerard.

De man begon zich kwaad te maken. „Jullie proberen me uit te horen," grauwde hij. „Dat komt hier stiekem aan boord, waar je niks te maken hebt, en dan sla je nog een toon aan alsof je inspecteur van politie bent ook. Wat let me eigenlijk om jullie overboord te smijten?"

„We hebben er ook niets mee te maken hoe u hier leeft," trachtte Henk de stemming te redden. „Onze enige zorg is veilig aan de wal te komen en wat kan het óns schelen of u hier bent of niet?"

„Natuurlijk," zei Toos met een boze blik op haar broer. „Laat die man toch met rust. We zullen niets verklappen, meneer, écht niet."

De man mompelde iets, toen haalde hij de schouders op. „Ik ben aan jullie overgeleverd," zei hij ongelukkig. „Als jullie een arme zwerver geen rustig plekje gunnen, dan moet je me straks maar aan de dienders verraden en als je het me wél gunt, dan hou je je kaken op elkaar." Hij ging terug naar de hut, waarin ze hem gevonden hadden en kwam even later terug met een oude deken. „Knoop die aan dat stuk mast," zei hij vriendelijk, „dat zullen ze aan de wal zéker zien en dan begrijpen ze wel dat jullie op het wrak zijn. Ze zullen ongerust worden en je komen halen. Zeg maar dat jullie die deken gevonden hebben in het vooronder." Hij keek hen een voor een doordringend aan. „Ik ga me nou ergens verstoppen op het achterschip enne... ik vertrouw dat jullie me niet zullen verraden... De ene dienst is toch zeker de andere waard?"

„De ene dienst is de andere waard," zei Gerard laconiek, maar hij beloofde verder niets en een weinig gerustgesteld slofte de man naar het achterschip, waar hij tussen de ravage verdween. Henk zei niets. Hij klom met de deken een eind in de laadmast en bond hem daar vast aan een stuk kabel.

Even later stonden ze met zijn drieën te kijken naar de oude deken die uitwapperde op de koele bries. Het was intussen over zessen; er begon meer wind te komen en de golfjes sloegen klotsend tegen de flanken van het wrak. „Rare vent," fluisterde Gerard, „ik geloof geen snars van zijn verhaal."

„Ik evenmin," zei Henk gedempt. „Hij denkt dat we niets van die pakken weten... en er is nog méér: ik heb vannacht een lichtje gezien hier aan boord. Het zou me niets verwonderen als hij een bootje had om mee heen en weer te varen."

Vervolg op bladzijde 26

Toos zag bleek van schrik. „Wat moeten we nu beginnen?" vroeg ze zenuwachtig.

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

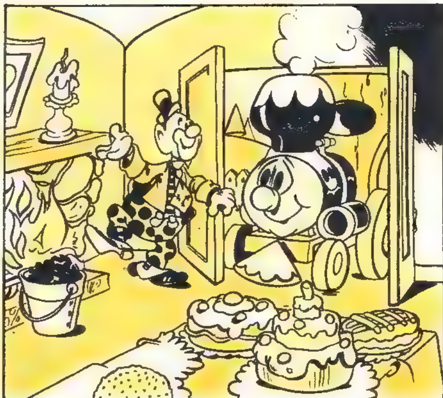

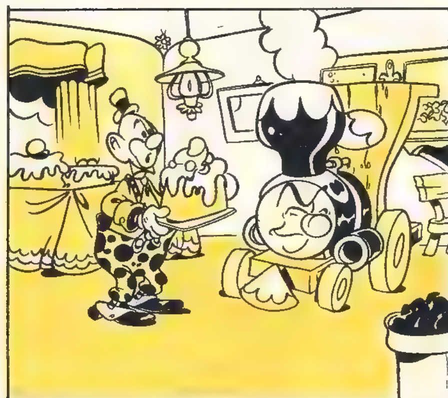
SPELEND

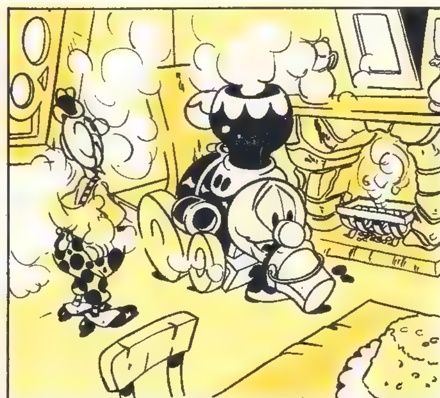
Op een morgen was Hakkepuf bezig aan zijn ontbijt van verse kolen, toen de postbode hem een kaart bracht. Het was een uitnodiging en er stond op: Kom je vanmiddag thee bij me drinken? Kwink. Nou, daar heb ik wel zin in, dacht Hakkepuf. Hopelijk is er een heleboel te eten.

En er wás veel te eten. Kwink was de hele morgen bezig geweest om allerlei lekkere dingen in te kopen. Hij had alles op de tafel uitgestald. Maar toen Hakkepuf binnenkwam, keek hij het eerst van alles naar het open haardvuur en zag de emmer vol kolen die ernaast stond.

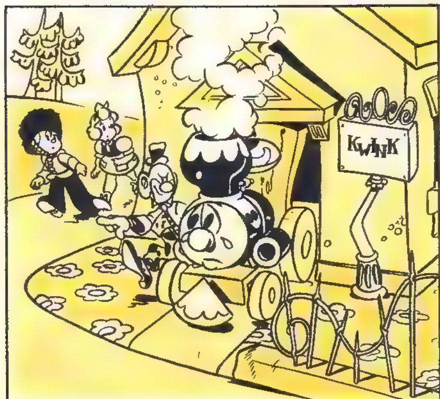
„Dat ziet er lekker uit," zei Hakkepuf. Kwink was erg in zijn schik, want hij dacht dat Hakkepuf de lekkere dingen op de tafel bedoelde. „Wil je vast een lekker taartje of een fijn mokkagebakje?" vroeg hij. Maar Hakkepuf schudde zijn hoofd. „Nee, dank je wel," zei hij.

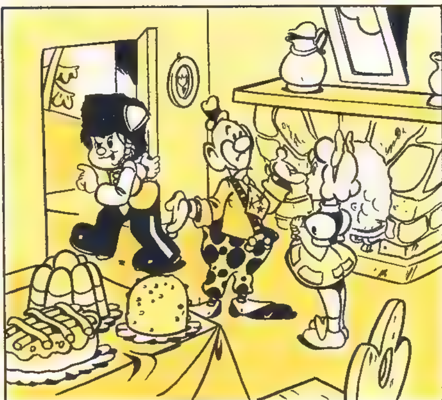
„Ik houd helemaal niet van taartjes, gebakjes en koekjes," zei de locomotief. Kwink wist niet hoe hij het had en hij werd een beetje boos. „Waar hou je dan wél van?" vroeg hij. „Hiervan," zei Hakkepuf en vlug begon hij de emmer met kolen leeg te eten, die bij het vuur stond.

SPEELGOED

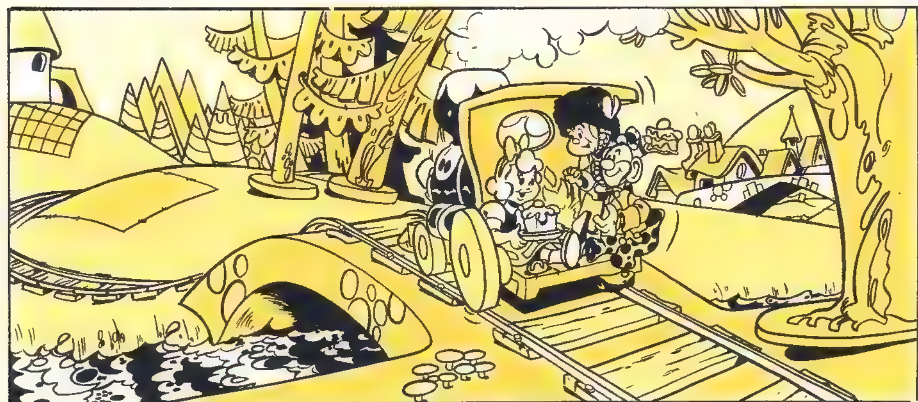

Kwink werd vreselijk boos. Niet alleen had Hakkepuf al zijn kolen opgegeten, maar bovendien blies hij grote, zwarte rookwolken uit. „Hee zeg," riep de clown, „ga die vieze rook alsjeblieft ergens anders uitblazen." En vlug duwde hij Hakkepuf zijn huis uit.

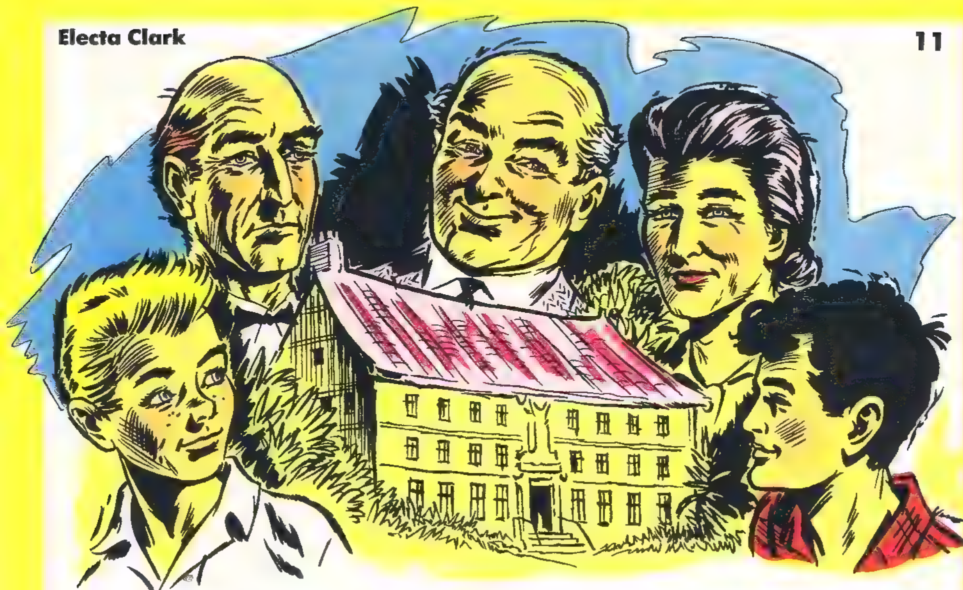
Nu was Hakkepuf kwaad. Maar gelukkig kwamen op dat ogenblik Tommie en Dollie voorbij. „Wat moet ik doen?" klaagde Kwink. „Ik heb een voorraad lekkere dingen klaarstaan, maar Hakkepuf wil ze niet opeten. En bovendien is mijn haardvuur uit." „Wacht maar even," zei Tommie.

Weet je wat Tommie deed? Hij ging naar buiten en riep Hakkepuf. Toen laadde hij al de lekkere dingen, die Kwink gekocht had, in een mand en hij nodigde Dollie en Kwink uit om in te stappen. Dat deden ze en even later reden ze met zijn allen door Speelgoedland.

Toen ze een poosje gereden hadden, maakte Tommie de mand open en deelde met gulle hand taartjes en koekjes uit. „Vinden jullie dit geen leuk ritje?" zei hij. En natuurlijk vonden ze dat. Hakkepuf was ook tevreden en met een flink vaartje reed hij de anderen rond.

Electa Clark

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom, meneer Bouncer. In de tuin van oom Bounce vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom. Oom Bounce vertelt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn huis gebeuren. Een kist met souvenirs uit Afghanistan is bijvoorbeeld verdwenen. Later vindt Casey de kist terug. Hij maakt kennis met Ben, een jongen van zijn leeftijd. Deze vertelt, dat een zekere White geprobeerd heeft de vrachtauto van zijn vader te huren om een kist af te halen bij de villa van Caseys oom. Casey gaat naar het goederenstation waar de butler een kist afhaalt. Op de terugweg wordt hun auto beschoten door een stel bandieten. Thuis wordt de kist, die uit India afkomstig is, uitgepakt. Er komt onder andere een fraai bewerkt doosje uit, dat meneer Bouncer tijdens een verblijf in India gekocht heeft op aanraden van zijn bediende, Philemon Taylor. Oom Bounce wil het doosje openmaken, maar dit lukt hem niet. 's Nachts betrapt Casey twee inbrekers, die het doosje proberen te stelen.*

Hij dacht dat het verstandig zou zijn nummer een met de kandelaar op zijn hoofd te meppen, als die inbreker langs hem zou lopen op weg naar de bibliotheek met de kluis. Om een betere zwaai te hebben deed Casey een paar stappen achteruit, zodat hij op de onderste tree van de trap stond. Hij was nu zeker zo groot als zijn vijand. Hij tilde de kandelaar boven zijn hoofd en wachtte.

En wachtte.

En wachtte.

Na een paar minuten ontdekte hij dat zijn borstkas bijna uit elkaar barstte. Hij had diep ademgehaald toen hij de kandelaar omhoogtilde, maar hij vergat uit te ademen. Langzaam liet hij de lucht uit zijn mond ontsnappen. Hij liet ook zijn armen weer zakken. Hij stapte van de trap af en gluurde weer om de hoek van de deur. Wat! De bezoekers waren bezig te vertrekken. Zonder zelfs maar vriendelijk de hand te schudden! Tot zijn verontwaardiging zag Casey dat er al een door het raam was verdwenen en in de tuin sprong. De andere man reikte hem de Indiase doos aan en stapte met een been over de vensterbank.

„Kom terug!" brulde Casey als een leeuw. „Je kunt die doos niet. . ."

Er klonk een geschrokken kreet van de laatste verdwijnende gast. Hij slingerde zich door het open raam. Als antwoord op zijn kreet begon de motor van een auto te razen.

„Lopen!" mompelde iemand gespannen.

Tot ieders verrassing werd hij beantwoord door een woedend gehuil van buiten. Casey kon de woorden niet verstaan. In zijn verwarring klonken ze als woorden in een vreemde taal. Maar dat was niet belangrijk.

„Oom Bounce! Baars! Wakker worden! Help! Inbrekers!" brulde Casey.

Hij hoorde gegil van boven. Genevieve zonder twijfel, of Loretta. Of misschien

wel Genevieve, Loretta en Alice, de kokkin. Zelfs de beste kokkin kan gaan schreeuwen wanneer ze wakker schrikt.

Beng-beng! Iemand schoot buiten een geweer af. Voetstappen renden de bovenste trap af. De jongen drukte zich tegen de muur en keek naar boven. Toen kwam het geluid van een botsing, twee lichamen klapten tegen elkaar. Er klonken slagen, verwensingen, gehijg. Onmiskenbaar de geluiden van een menselijk gevecht. Deze bijzondere ontwikkeling vond Casey zo interessant, dat hij een paar seconden naar boven de duisternis in staarde, terwijl zijn mond niet bepaald elegant openhing.

Toen gebruikte hij zijn verstand eindelijk en tastte naar het lichtknopje. Hij draaide alle knoppen om: een, twee, drie, vier. Ogenblikkelijk baadden de zitkamer, de hal, de voorportiek en de trap in een zee van licht. Casey rende de trappen op en hield zijn kandelaar voor gebruik gereed. Hij had een krijgszuchtige glinstering in zijn ogen.

„Ooo," zei hij bekoeld. „O, hou daar mee op."

„Neemt u mij niet kwalijk, meneer," hijgde Baars en liet oom Bounce los.

„O, het spijt me, Baars," slikte oom Bounce.

Ze rolden voor de slaapkamerdeur van oom Bounce over de grond. Ze waren tegen elkaar opgebotst toen Baars de boventrap kwam afrennen net op het moment dat zijn gezette werkgever de slaapkamer uitbarstte. Ze waren in een stevige omarming terechtgekomen, maar geen vriendelijke. De omarming was het begin van een strijd op leven en dood. Ze kropen nu allebei overeind, maar oom Bounce rolde weer terug tegen de muur, greep voorzichtig naar zijn kaak en kreunde zacht.

Baars hijgde zwaar en knipperde met zijn ogen. Een van zijn ogen was omgeven door een rode krans, waar een vuist hem duchtig geraakt had. Dat oog zou morgen wel blauw zijn.

Er verstreken eigenlijk maar een paar seconden vanaf het moment dat het licht aanging en Baars het krijgshaftige gevecht met oom Bounce opgaf en het moment waarop hij zijn spurt naar beneden weer vervolgde. Hoewel het ook de bedoeling van oom Bounce was geweest om naar beneden te gaan, was hij nu uitgeschakeld. Hij leunde tegen de muur, hield zijn kaak vast en staarde wazig naar de butler.

Casey rende achter Baars aan.

Hij rende naar buiten. Hij hoorde weer de geluiden van een gevecht, maar nu op het grasveld, en rende ernaar toe. Maar zijn ogen waren verblind door het felle licht in huis. Een paar seconden kon hij niets zien. Hij kon echter wel horen. Daar

Oom Bounce rolde weer terug tegen de muur, greep voorzichtig naar zijn kaak en kreunde zacht.

was die woedende stem weer en die schreeuwde in een vreemde taal. Dat had hij de eerste keer dan toch goed gehoord. Beng! nog een schot. Daarna hoorde hij de auto — die er nog steeds stond — optrekken en wegrijden. Casey wilde achter de auto aanrennen, maar dat had natuurlijk helemaal geen zin. Hij struikelde trouwens over iets en viel languit op de grond.

„De doos!" jubelde hij. „Ze hebben de doos achtergelaten!"

Een jongen moet eigenlijk uit beleefdheid zijn vertrekkende gasten achternarennen met de spullen die ze vergeten hebben. Maar Casey had in de verwarring van deze nacht zijn goede manieren verloren. Hij greep de doos vast. En hij was net vlug genoeg, want iemand kwam uit de duisternis en wilde ook de kist grijpen. En weer was het Baars niet. Dit was iemand met kleine, sterke handen.

„Dit is van mij!" gromde Casey. Hij hield de doos met al zijn kracht vast. Hij rolde over het gras om zo te proberen weg te rollen van zijn tegenstander.

„Wille greep!" knarste een woedende stem — of iets dat daarop leek.

Casey vertaalde de woorden als „Laat los," of „Geef dit voorwerp alstublieft aan mij voordat ik u op uw hoofd sla."

Hij gaf geen gevolg aan dit verzoek, maar klampte zich nog steviger aan de doos vast. In de strijd die nu volgde zwaaide hij met zijn elleboog (heel handig, dacht hij) in het gezicht van de ander. Hij kreeg een heel vervelende stoot in zijn ribben terug van een harde knuist, hij werd aan zijn haar getrokken, schaafde zijn knie op het grind van de oprijlaan waar ze nu terecht waren gekomen en kreeg een mondvol viezigheid binnen.

„Oef!" hoorde hij zichzelf zeggen toen de lucht uit zijn longen werd geslagen door een enorme dreun. Toen, heel geheimzinnig, was zijn mederolgenoot verdwenen. Haastige voetstappen op het gras toonden aan dat die aanvaller ook op de vlucht ging.

„Pijn gedaan?" hijgde Baars en boog zich over Casey heen.

„Ja, nee, ja," antwoordde Casey bij de tijd. Hij ging suizebollend op zijn benen staan. Hij grinnikte toen hij merkte dat zijn armen de kist nog stevig vasthielden.

„Ik geloof dat ze weg zijn," zei Baars kort. „Ga naar binnen. Maak dat je wegkomt."

Hij duwde Casey in de richting van het huis, dat nu van boven tot onder verlicht was alsof er een feest gehouden werd. Oom Bounce kwam de voordeur uitdribbelen en riep: „Casey! Baars! Ik heb de politie gewaarschuwd, waar ben je?"

„Hier," juichte Casey. Hij sjokte naar zijn oom. „Kijk eens, ik heb uw Indiase doos gered."

„Ach, doe me een plezier! Wie denkt er nu op dit moment aan een souvenir," zei zijn oom wild. „Ben jij helemaal in orde? Baars! Baars, heb jij je bezeerd?"

„Nee," antwoordde de butler. „Ik loop even rond het huis om te kijken of alle inbrekers weg zijn en dan kom ik binnen. Ga naar binnen, u en de jongen, allebei. . . meneer," voegde hij eraan toe, alsof het hem duidelijk werd dat butlers toch gewoonlijk geen orders aan hun bazen geven.

Oom Bounce sloeg zijn arm om Caseys schouder en ging gehoorzaam naar binnen.

Na een minuut of tien arriveerde de politieauto, waarin inspecteur Crabtree met twee agenten zat.

Tegen die tijd stapte Baars niet meer zo eigengereid rond en gaf ook geen orders meer. Hij was nu weer de butler. Hij had schoenen aan zijn blote voeten gedaan en een keurig geperste broek over zijn pyjama aangetrokken. Hij had nog wel zijn pyjamajasje aan. Een opvallend roze-en-wit gestreepte jas, die hij stevig in zijn broek gestopt had.

Vormelijk en stijf deed hij met zijn rechterhand de voordeur voor de politiemannen open, terwijl hij in zijn linkerhand een blik vol met glassplinters hield. Hij had de zitkamer opgeruimd, waar het raam gebroken was. Zijn gezicht was weer uitdrukkingloos, hoewel het er toch anders uit zag. Maar een opgezet oog en de roze strepen deden toch niets af aan de uiterste, de verschrikkelijke correctheid van Baars, de butler.

„Weer wat aan de hand?" vroeg de inspecteur toen hij binnenwandelde en hij lachte vriendelijk naar meneer Bouncer.

Inspecteur Crabtree was ervan overtuigd dat die rare dikke oude man, die in dit vierkante gele huis woonde, een levendige fantasie bezat. Iemand die alsmaar aangifte deed van diefstallen (zoals bijvoorbeeld van een Mickey-Mouse-horloge) en van revolvergevechten op de hoofdweg (en geen autowrak om zijn verhaal te bewijzen). Die oude man, dacht inspecteur Crabtree vriendelijk, had mieren in zijn bovenkamer. Daar bedoelde hij zo iets mee als spoken zien. Meneer Bouncer zat weer met gekruiste benen op de vloer. Hij had zijn hubbelbubbel aangestoken, want hij vond dat het roken van die oosterse waterpijp zijn zenuwen rust gaf wanneer alles te verwarrend werd. En juist nu vond hij dat allerlei dingen bijzonder verwarrend waren. Maar het was misschien wel jammer dat hij juist bij deze gelegenheid zijn waterpijp op die manier moest gaan roken, want de aanblik was niet waardig. Het was geen aanblik die ontzag wekte in de boezems van de vriendelijke, doch cynische politiemannen. De aanblik die meneer Bouncer hun bood was in één woord idioot.

„Goedenavond, inspecteur Crabtree," zei oom Bounce. „Gaat u zitten. Avond, heren," voegde hij eraan toe tegen de twee agenten die achter de inspecteur de kamer binnenkwamen. „Gaat u allen zitten. Ik wil aangifte doen van een inbraak, maar maakt u het zich ondertussen gemakkelijk. Mijn huishoudster zal koffie brengen. Aha, daar bent u al, mevrouw Twigley."

Mevrouw Twigley kwam bedrijvig de zitkamer binnen toen de drie politiemannen gingen zitten. Ze droeg een zwarte ochtendjas over haar nachtpon en haar haar was naar achteren getrokken in de gewone dagelijkse knot. Casey vond het opvallend, dat zij 's nachts net zo ruiste als overdag. Hoe deed ze dat toch? Zou haar nachtpon ook van tafzij gemaakt zijn? Of had ze een van haar onderrokken onder haar ochtendjas aangetrokken?

Mevrouw Twigley had ook haar dagelijkse gezicht, of liever gezegd ze trok het gezicht dat ze deze zomer alsmaar trok als meneer Bouncer over diefstal en inbraak praatte. Het was een grimmig gezicht. Ze droeg een blad met een hete koffiepot, kopjes en schoteltjes, suiker en melk, een schaal met koekjes en een glas melk voor Casey.

„Hier is uw koffie, meneer Bouncer," zei ze kortaf. „En u doet er een heleboel melk in, verstaat u me? U weet dat zwarte koffie u lang wakker houdt. Wat een idee om midden in de nacht koffie te bestellen!"

„Ik zal half melk en half koffie nemen," beloofde oom Bounce zwak. En hij deed het ook nog.

„Dus hier is weer eens ingebroken?" vroeg inspecteur Crabtree. Hij ging er gemakkelijk voor zitten en glimlachte minzaam naar zijn gastheer, die op de grond bleef zitten. De inspecteur deed twee volgeladen scheppen suiker in zijn koffiekop en keek met genoegen de zitkamer rond. „Wat is er gestolen? Niet uw harnas, zie ik. Ik zou weleens iemand willen zien die dit lichte zomerpak aantrok en er rustig mee op straat ging wandelen. Ha-ha-ha!"

De inspecteur was een bijzonder geestig man. Dat vond hijzelf.

„Er is niets gestolen," zei mevrouw Twigley bits. „Dit is gewoon weer een van die idiote dingen waar hier nu al weken over gepraat wordt. Allemaal onzin."

„Mevrouw Twig, iemand heeft een geweer afgeschoten," zei Casey ernstig. Hij leunde tegen de deurpost en schuurde er nadenkend met zijn rug tegenaan. „Dit is geen onzin. Er is hier echt een auto gekomen die ook weer weg is gegaan. Het raam is werkelijk gebroken. Ik zag er twee mannen doorklimmen en de doos stelen. Dat heb ik met mijn eigen ogen gezien."

„Iemand heeft uw butler een aardige opdoffer gegeven," zei de inspecteur en keek naar het steeds donkerder wordende oog van Baars.

„O, dat heb ik gedaan," zei oom Bounce niet erg op zijn gemak. Maar hij zwaaide met zijn hubbelbubbel, alsof hij wilde zeggen dat blauwe ogen die hij had uitgedeeld, eigenlijk niet zo belangrijk waren.

„Welke doos is er gestolen?" ondervroeg de inspecteur.

„Nou, die doos is eigenlijk niet gestolen," biechtte oom Bounce op. „Dat wil zeggen, de inbrekers namen hem wel mee, maar Casey hier raapte hem van het gras op en bracht hem weer binnen."

„Nou, ik heb er behoorlijk voor moeten vechten," protesteerde Casey. Zoals zijn oom het verhaal vertelde, klonk het allemaal nogal kleurloos.

„Is het een kostbare doos? Wat zit erin?" wilde inspecteur Crabtree weten.

„Nee, hij is weinig waard," zei oom Bounce nonchalant. „En er zit niets in. Hij kan niet eens open. Gewoon een oude doos."

Inspecteur Crabtree keek meneer Bouncer aandachtig aan en probeerde dit te verwerken. Hij vergat zelfs de lading suiker in zijn koffie door te roeren toen hij begon na te denken. Een geweer, zeggen ze, en onwettige binnenkomst in het huis. Een gevecht en een blauw oog, maar ze zeggen dat alsof het alleen maar een familiegevecht was. Die doos daar is leeg en kan bovendien niet eens open en de inbrekers (áls ze er waren) vonden hem niet de moeite waard om hem te houden. . . Het is weer zoals ik altijd al gezegd heb: mieren in zijn bovenkamer.

„Hoort u eens," zei Casey verdedigend. „Laat mij het verhaal eens van het begin tot het eind vertellen, voordat de feiten nog meer verdraaid worden."

Hij vertelde het hele verhaal en zijn oom vertelde alles wat hij wist van de nachtelijke gebeurtenissen. Dikke Alice, de kokkin, en de twee dienstmeisjes, Genevieve en Loretta, kwamen ook de kamer in en vertelden wat zij wisten. Zij sliepen op de tweede verdieping aan de achterkant van het huis en het was opmerkelijk, bedacht Casey bitter, hoeveel zij wisten van wat er op de benedenverdieping aan de voorkant van het huis gebeurd was, vooral omdat ze vanaf het moment dat hij om hulp geroepen had, met hun hoofden onder de dekens moord en brand gegild hadden. Belachelijk. Meisjes! Bah!

„Mannen! Bah!" snibde mevrouw Twigley, juist toen Casey dit bedacht. „Kom, Genevieve. Kom, Loretta. En jij ook, Alice. Naar boven, naar bed allemaal. Wij zullen tenminste nog een behoorlijke nachtrust hebben, terwijl die *mannen*. . ."

Wordt vervolgd

„Oef!" hoorde hij zichzelf zeggen toen de lucht uit zijn longen werd geslagen door een enorme dreun.

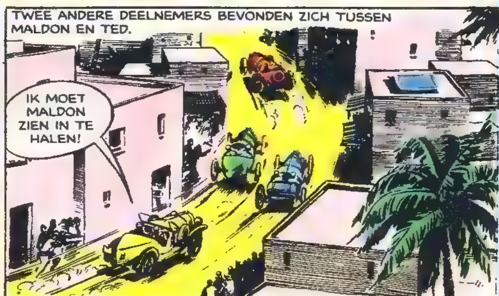
Ted en Tom

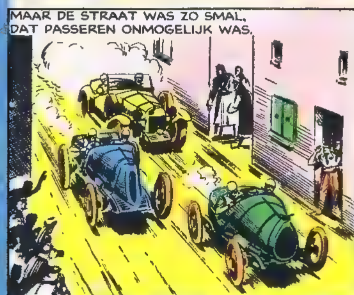
en de monsterrace

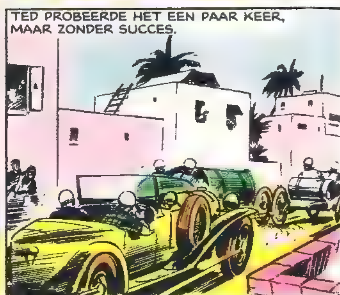
Ted Rawley en Tom Boyce deden mee aan een internationale autorace. In El Kazir in Noord-Afrika werden ze gearresteerd door sjeik Abdullah. Ze konden hun vrijheid terugkrijgen als ze kans zagen in de wagen van de sjeik een plaatselijke race te winnen. Burt Maldon kwam voor een andere sjeik uit.

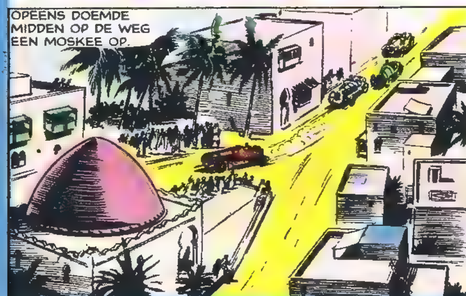

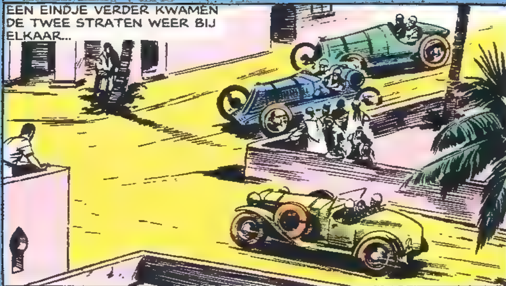

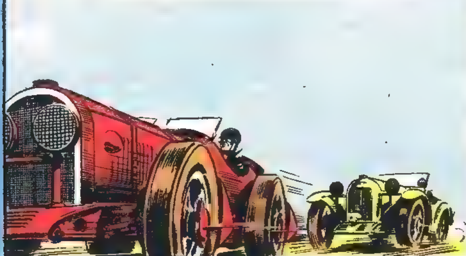

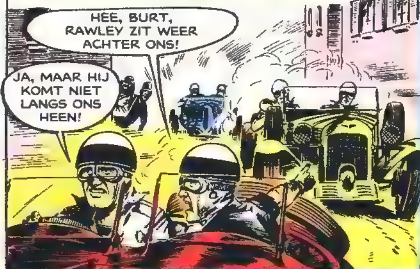

EEN EINDJE VERDER KWAMEN DE TWEE STRATEN WEER BIJ ELKAAR...

TEDS WAGEN WAS IETS EERDER OP DE SPLITSING.
KIJK, DIE ENE WAGEN GAAT DE ANDERE PASSEREN! WAT EEN RACE!

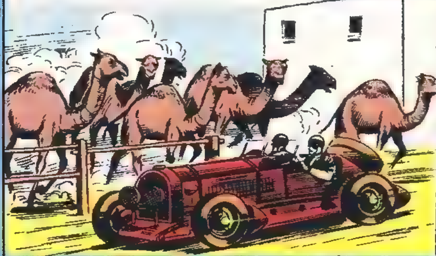

MALDON LAG NOG STEEDS OP KOP EN TED ZAT NU VLAK ACHTER HEM...

OPEENS KEEK MALDONS MECANICIEN OM...
HEE, BURT, RAWLEY ZIT WEER ACHTER ONS!
JA, MAAR HIJ KOMT NIET LANGS ONS HEEN!

STEEDS DICHTER NADERDEN DE TWEE WAGENS ELKAAR...

TOEN ZAG MALDON OPEENS EEN KANS OM TED TE ONTLOPEN.
ZIE JE DIE KAMELEN? MISSCHIEN KUNNEN WE RAWLEY NU KWIJTRAKEN!

TERWIJL HIJ LANGS DE KAMELEN REED, LIET HIJ ZIJN CLAXON SCHALLEN...

GESCHROKKEN DOOR DIT GELUID LIEPEN DE DIEREN DE STRAAT OP...

TOM, DIE HET GEVAAR HET EERST ZAG, RIEP:
REMMEN, TED! REMMEN!

Avontuur op de Lise-Lotte

Vervolg van bladzijde 15

„Een boot," juichte Toos, die voortdurend scherp de kust in het oog gehouden had. „Jongens, daar komt een boot."

„Het is de motorboot van buurman Brouwer," zei Gerard opgewonden.

„Vader is ook aan boord," juichte Toos. „Kijk, hij staat op de voorplecht." Maar ze juichten niet meer toen het bootje dobberend langszij kwam en zij vaders woedende gezicht zagen. Nu pas dachten ze aan de verloren roeiboot en aan de straf voor hun roekeloos avontuur, die niet mals zou zijn. . .

Vijf minuten later waren ze veilig aan boord van de kleine motorboot en konden ze beschaamd verslag uitbrengen van hun wedervaren. „Het is fraai, hoor," brieste meneer van Beek, „om ons zo in angst te laten zitten; en de boot nog verspeeld bovendien."

„Het is eigenlijk allemaal mijn schuld, meneer van Beek," bekende Henk, „ik wou per se eens bij het wrak gaan kijken en ik heb Gerard overgehaald. . ."

„Gerard en Toos zijn oud genoeg om zelf te weten wat mag en wat niet," bromde meneer van Beek. „Jullie mochten tot het wrak roeien en dan terug. Niemand heeft gezegd dat je ook aan boord mocht klauteren."

In stilte ronkten ze naar de kust.

„Ik moet het vertellen," verbrak Henk opeens de stilte, „want hoe meer ik erover nadenk, hoe minder ik van die vent zijn verhaaltjes geloof."

„En ik evenmin," viel Gerard zijn vriend bij. „Toos heeft veel te gauw medelij met iedereen en die pakketten hebben we toch zeker zelf gezien?"

Verbaasd keken de twee mannen hen aan. „Waar hebben jullie het over?" wilde vader weten. Opgewonden begonnen de jongens alles te vertellen wat ze aan boord van het wrak beleefd en gezien hadden.

De twee mannen keken elkander veelbetekenend aan toen de kinderen waren uitverteld. „Laat dit rare zaakje maar aan ons over," besloot buurman Brouwer, terwijl hij zijn boot handig afmeerde. „Vooruit, naar huis, alle drie, en praat voorlopig met niemand hierover." Gerard, Toos en Henk gingen opgelucht naar huis en de twee mannen wandelden naar het dorp om het vreemde verhaal aan de politie te vertellen. Het was al donker toen ze daarmee klaar waren, maar in het donker slaat de politie vaak zijn beste slag. . .

Smokkelaars trouwens ook. . . Toen drie snelle boten van de politie te water die nacht het wrak van de *Lise-Lotte* omsingelden, sloten ze een kleine motorboot in, die juist langs het wrak lag gemeerd. De „arme zwerver" werd op heterdaad betrapt, terwijl hij met enkele trawanten de keurige pakketten aan het overladen was. Ze zaten vol Hollandse koffie. . . Een kustvaarder met bestemming Bremen stoomde langzaam voor de kust, wachtend op de kostbare buit. Ook die coaster werd aangehouden, al beweerde de kapitein van niets te weten. En een paar uur later deed de Duitse politie een inval in een oud schip dat bij het eilandje Wangeroog op de sloper lag te wachten. Daar had de internationale smokkelaarsbende zijn hoofdkwartier. . .

Tijdens het proces, dat later werd gevoerd, bleek hoe handig de smokkelaars alles in elkaar hadden gezet. Met kleine bootjes was de koffie 's nachts naar het wrak van de *Lise-Lotte* gebracht en op zijn thuisreis langs de Hollandse en Duitse eilanden nam de kustvaarder de buit mee naar Wangeroog, waar kleine bootjes de vracht weer overnamen. Als het schip later in Bremen werd ingeklaard, vond de douane nooit smokkelwaar aan boord. Zó handig was de bende. . .

Het komt in de bus

Vervolg van blz. 10

met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *D. Stegeman (18), Hof v. Colmschate 9b, Deventer,* zoekt een correspondentievriendin. • *Ria van Manen (13), Panhuis 79, Veenendaal (Utr.),* wil corresponderen met een jongen van veertien jaar. • *Martin Hollering (15), Akkerstraat 1, Deventer,* wil corresponderen met iemand van zijn leeftijd, liefst in het Engels. • *Griet Laenens, Jozef Nuytsstraat 38, Borgerhout (Antwerpen), België,* wil corresponderen met een Duits of Nederlands meisje. • *Robert Bessems (15), Zeevaartstraat 7, Mechelen (Antwerpen), België,* zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd, liefst in België. • *Thea Brands (16), Wijdehof 2, Rotterdam-24* en *Silvia Strodser (16), Treek 24, Rotterdam-24,* willen corresponderen met een meisje of jongen in Suriname of op de Nederlandse Antillen, liefst in het Engels. • *Rittie Hamming (11), Buitenweg 25, Oudehorne, gem. Heerenveen (Fr.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: muziek en sport. • *Diny Hamming (15), Buitenweg 25, Oudehorne, gem. Heerenveen (Fr.),* wil corresponderen met een jongen tussen vijftien en achttien jaar, liefst niet in Friesland. Hobby's: lezen, tekenen en lichte muziek. • *Mienke Pronk (10), Voorschoterlaan 125, Rotterdam,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: lezen, bloemen en dieren. • *Ans Rooijakkers (14), Beatrixstraat 19, Nuenen (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van veertien of vijftien jaar. • *A. Maas (15), Vlierdstraat 42, Vught (N.-Br.),* wil Willem-II-sigarebandjes ruilen. Wie schrijft gelieve een lijst van ontbrekende nummers in te sluiten. • *Theo Schoonderwoerd (15), Hessenweg 15, De Bilt (Utr.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, die van paarden en pony's houdt. • *Theo Marges (16), Robert Fruinstraat 18 A, Rotterdam* en *Ton Vriethoff (15), Valmarijnstraat 31 A, Rotterdam,* willen corresponderen met een Nederlands of Duits meisje van hun leeftijd. • *Maria v. Dorsten (11), Prof. Oudemansstraat 76, Delft,* wil corresponderen met een r.k. meisje van elf jaar. • *Tiny Dekens (14), Berkelstraat 11 B, Groningen* en *Willie Gaassendam (14), Gerbrand Bakkerstraat 54, Groningen,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Marijke Hellenbrand (15), Pastoor Brounstraat 24, Schinveld (L.),* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Theo Spaan (15), Dorpsstraat 121, Harmelen,* zoekt een r.k. correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Kees Zwinkels (14), Plaats 16, Honselersdijk,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Kees houdt van zwemmen en schaatsen. • *Fieneke v. Cassel (12), Isaac Hubertstraat 139, Rotterdam,* wil corresponderen met een meisje van twaalf jaar, liefst een gids en liefst wonend in Brabant of Limburg. • *Elly Visser (14), Prinses Margrietplantsoen 71, Bussum,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Guda van Sante (14), Naarderweg 33, Blaricum (N.-H.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Wim van Rossum (17), Zuiderweg 73, Hilversum,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd, liefst in Brabant of Limburg. • *Rein Sagchier (18), Zuiderweg 65, Hilversum,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in Brabant of Limburg. • *Theo Kley (16)* en *Rob Notting (16), Willem de Clercqstraat 17, Den Haag,* willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd in Den Haag of Rijswijk. • *Willy Passies (15), Hornweg 285, Aalsmeer* en *Marry Splinter (15), Oosteinderweg 254, Aalsmeer,* willen corresponderen met twee prot. jongens van hun leeftijd. • *Hans van Zwol (13), Leeuwerikstraat 4, Woerden (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Hans speelt klarinet, verzamelt postzegels en suikerzakjes. • *Nellie de Dreu, 's Heer Hendrikskinderendijk 80, Goes,* zoekt een correspondentievriendin of -vriend van omstreeks

Vervolg op bladzijde 30

BETSY

IK HEB NIETS GEEN ZIN OM NAAR SCHOOL TE GAAN!

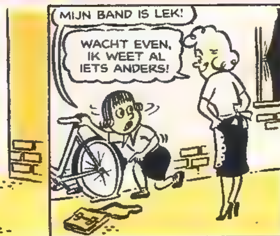

O, IK HEB EEN BLAAR OP MIJN VOET!

MET ZO'N BLAAR KAN IK NIET NAAR SCHOOL!

GA MAAR OP JE FIETS, DAN HEB JE ER GEEN LAST VAN!

GEMEEN OM ME TÓCH NAAR SCHOOL TE STUREN!

HEE, WAT ZIE IK DAAR?

MIJN BAND IS LEK!
WACHT EVEN, IK WEET AL IETS ANDERS!

HIER ZIJN JE ROLSCHAATSEN. DOE DIE MAAR AAN!

BAH, ALLES MISLUKT!

HELP, IK WEET NIET MEER HOE IK ME IN EVENWICHT MOET HOUDEN!

NOU, DAN MOET JE MAAR THUISBLIJVEN!

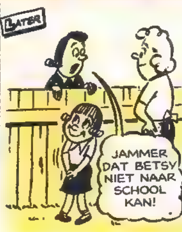

ZEG, PROBEER EENS OF JE OP JE STELTEN NAAR SCHOOL KUNT!

ZE DENKT OOK OVERAL AAN!

HELP, MIJN ENE STELT ZIT VAST IN EEN PUTJE!

NOU, DAN WEET IK ER OOK GEEN RAAD OP, HOOR!

IK ZAL VOOR DE VEILIGHEID ALLE STOKKEN MAAR OPBERGEN!

LATER
JAMMER DAT BETSY NIET NAAR SCHOOL KAN!

IK HEB GEHOORD DAT ER VANDAAG GEEN LES IS. ER KOMT, GELOOF IK, EEN GOOCHELAAR!

GEK, HÈ, IK VOEL DIE BLAAR OPEENS NIET MEER!

De man van staal

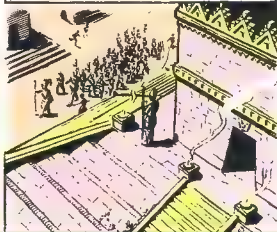

ONGERUST WENDDE KEN ZICH TOT TED.
KUN JE HEN NIET TEGENHOUDEN, TED?
DAT KAN WEL, MAAR IK WIL DE INCA'S GRAAG TE VRIEND HOUDEN!

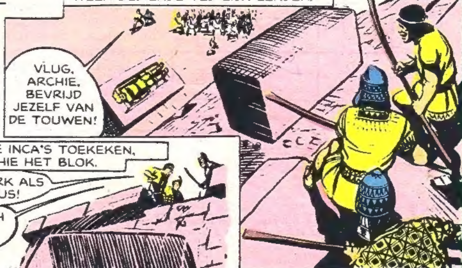

DE ROBOT WERD DOOR ENKELE SOLDATEN OP EEN STEEN GEBONDEN...
ALLE MENSEN, ZE WILLEN HEM ONTHOOFDEN!
ZOU HET?

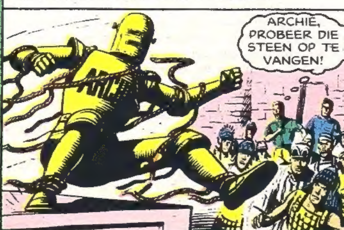

BEUL, MAAK JE GEREED VOOR DE EXECUTIE!
NU WORDT HET TOCH TIJD DAT IK INGRIJP!

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER, WAARDOOR ARCHIE ONDER STROOM KWAM TE STAAN.
HELP! DE SPANJAARD BRANDT!

DE LEIDER SCHREEUWDE EEN PAAR BEVELEN...
WAAR GAAN DIE MANNEN HEEN?

WELDRA VERSCHENEN DE MANNEN OP DE TOREN...
KIJK NOU EENS, ZE GAAN DIE ZWARE STEEN LOSWRIKKEN!

WEER BEDIENDE TED ZIJN ZENDER.
VLUG, ARCHIE, BEVRIJD JEZELF VAN DE TOUWEN!

ZONDER ENIGE MOEITE VERBRAK DE ROBOT ZIJN BOEIEN EN SPRONG OVEREIND...
ARCHIE, PROBEER DIE STEEN OP TE VANGEN!

TERWIJL DE INCA'S TOEKEKEN, GREEP ARCHIE HET BLOK.
HIJ IS STERK ALS EEN REUS!
HIJ ZAL ZICH OP ONS WREKEN!

ZAMITO, DIE ALLES HAD ZIEN GEBEUREN, LACHTE GRIMMIG.
NU WEET IK EEN MANIER OM DE INCA'S BEZIG TE HOUDEN, TERWIJL WIJ HET GALJOEN OPSPOREN!

WIE PUZZELT ER MEE?

Zandloperpuzzel

In deze figuur moeten op de horizontale rijen tien woorden en een klinker ingevuld worden. De omschrijvingen staan hieronder. Nu is het de bedoeling, dat je voor elk nieuw woord telkens de letters van het vorige woord gebruikt plus één nieuwe letter. Je kunt dus het beste in het midden beginnen, want je zult al gauw in de gaten hebben welke klinker bedoeld is.

1 Verstand gebruiken
2 Meestal wollen beddegoed
3 Onderdaan van Denemarken
4 Naaldboom
5 Lidwoord
6 Klinker
7 Landbouwwerktuig
8 Geesteszíek
9 Lange, smalle roeiboot
10 Onderdaan van Griekenland
11 Gesproken taal in Griekenland

Oplossingen puzzels uit ons vorig nummer

Een-woord-rebus
OOGOPSLAG

„Muurtje metselen"

DRO	ME	DA	RIS
GIS	TE	REN	
TE	GEN	WOOR	DIG
RIJ	ME	LAAR	

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord
DROGISTERIJ

Gebroken woorden

ZEUR	KOUS
IJZER	ERTS
KLAP	ROOS
BIER	FLES
POLS	STOK
VOOR	TUIN
SPIJS	OLIE
RAUW	KOST

De eerste letters van de achterste woorddelen vormen het woord KERFSTOK

B-puzzel van M. Luppes in Heyen (L.):

1 Bekken
2 SaBena
3 GeBrek
4 GeBouw
5 RoBBen
6 AlBert

Ziekenlijstje

Arigje Ros, Schoonhovense veer 2, post Nieuwpoort, zou graag iets doen voor haar zieke vriendin *Janneke*, die een verzameling monsterflesjes, -potjes en -doosjes heeft. Wie helpt mee deze verzameling te vergroten en stuurt monsters aan Arigje?

Paulien van Straten (13), Annakliniek, Mezenstraat 2, Leiden, zou graag wat post en foto's van filmsterren ontvangen.

Greet van Doornik (19), Verhoevenstraat 80, Amersfoort, is al ruim twee jaar ziek. Wie stuurt haar eens een kaart of een briefje?

Het komt in de bus!

Vervolg van blz. 26.

veertien jaar. • *Ariekees Oudshoorn, Campensnieuwland 13, Kamperland (Zld.)*, wil speldjes en plaatjes van boten ruilen. Eerst schrijven. Ariekees is tien jaar. • *Ria Bakker, Europaweg 100, Nieuw-Schoonebeek (Dr.)*, wil corresponderen met een meisje van elf of twaalf jaar. Hobby's: zwemmen en musiceren. • *Jo de Vree, P. C. Hooftstraat 1, Zoetermeer*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen. Hobby: postzegels sparen. • *Ria Bekkers (11), Boxtelschebaan 114, Oisterwijk (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Annelies van Kuyk (12), Boxtelschebaan 109, Oisterwijk (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *E. Telman (14), Amstelveenseweg 145, Amsterdam-Z.*, wil corresponderen met een Engels meisje of jongen. Wie heeft een adres? • *Marga Doodeman (11), Kalf 206, Zaandam*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Math Buskens (14), Op de Bies 33, Schimmert (L.)*, wil postzegels ruilen. Math spaart alleen zegels van Europa. • *Cornelis van Eijk (16), Jan van Amstelstraat 9, Kesteren* en *Cornelis van Zetten (16), Dorpsstraat 33, Kesteren*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. • *Maja v. Oosten, van Klinkenbergstraat 2, Ierseke (Zld.)*, wil corresponderen met een meisje van elf jaar, liefst in Limburg. Hobby's: zingen en gitaar spelen. • *Wilma van Lent (15), Prins Hendrikstraat 16, Druten*, wil corresponderen met een jongen. • *Gerard Vinke (14), Spoorbrugweg 9, Enschede*, wil postzegels ruilen met een jongen van zijn leeftijd. Gerard spaart Nederland en Oostenrijk. Eerst schrijven. • *Leo Thijssen (16), Bongerdstraat 48, Beek (bij Nijmegen)*, wil corresponderen met jongens en meisjes van zijn leeftijd. Tevens wil hij postzegels, lucifersmerken, sigarebandjes en suikerzakjes ruilen. • *J. F. Verbist, Winkler-Prinshof 10 II, Amsterdam*, wil corresponderen met iemand van zijn leeftijd. Hobby: sterrenkunde. • *Dick Kraan, Blauwkapelseweg 43, Utrecht*, wil een rock-en-rollbandje oprichten en zoekt daarvoor een elek.-basgitarist, een soll- of begeleidingsgitarist, een drummer en een saxofonist, allen tussen veertien en zestien jaar en woonachtig in Utrecht. • Wie kan missen: de nummers 10 t/m 52 van de jaargang 1957 en de nummers 15 t/m 24 van de jaargang 1958 van SJORS? Schrijven aan het adres: *Van Gaesbekestraat 13, Voorburg.* • *Rudy Lokkerbol (11), Corn. Bokstraat 12, Schagen (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Jan ter Braak (12), Breemarsweg 195, Hengelo (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels, suikerzakjes, sigarebandjes, voetbalmerkjes, zwemmen, schaatsen, atletiek.

Dagboek *van de geschiedenis*

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

12 APRIL 1958 VERLOOFDE PRINS ALBERT VAN BELGIË ZICH MET DE ITALIAANSE PRINSES PAOLA RUFFO DI CALABRIA. OP 2 JULI 1959 WERD IN BRUSSEL HET HUWELIJK GESLOTEN OP 15 APRIL 1960 WERD HUN ZOONTJE PRINS FILIPS GEBOREN EN OP 5 JUNI 1962 HUN DOCHTERTJE PRINSES ASTRID.

12 APRIL 1945 STIERF PRESIDENT ROOSEVELT VAN DE VERENIGDE STATEN. ONDER ZIJN KRACHTIGE LEIDING WERD TIJDENS DE TWEEDE WERELDOORLOG EEN ENORME LEGERMACHT UIT DE GROND GESTAMPT, WAARMEE EUROPA WERD BEVRIJD VAN DE DUITSE BEZETTING.

12 APRIL 1961 VLOOG DE RUS YOERI GAGARIN ALS EERSTE MENS IN EEN VIER TON WEGENDE WOSTOK-RUIMTECABINE ROND DE AARDE. TIJDSDUUR: 89 MINUTEN EN 6 SECONDEN, SNELHEID: 27.000 KM PER UUR. GAGARIN KEERDE BEHOUDEN OP AARDE TERUG.

12 APRIL 1955 ONTDEKTE DR. SALK IN AMERIKA EEN VACCIN TEGEN KINDERVERLAMMING.

IN DE NACHT VAN 12 OP **13 APRIL 1949** WAS IN ONZE STREKEN EEN TOTALE MAANSVERDUISTERING TE ZIEN.

13 APRIL 1960 WERD DE VIJFJARIGE ERIC PEUGEOT, ZOONTJE VAN DE RIJKE FRANSE AUTOFABRIKANT, ONTVOERD. NADAT DE RADELOZE VADER EEN ENORM HOOG LOSGELD HAD BETAALD, LIETEN DE KIDNAPPERS DE JONGEN VRIJ. LATER WERDEN DE DADERS DOOR DE FRANSE POLITIE GEPAKT EN NA EEN PROCES IN OKTOBER 1962 TOT TWINTIG JAAR GEVANGENISSTRAF VEROORDEELD.

14 APRIL 1759 OVERLEED GEORG FRIEDRICH HÄNDEL. HIJ WAS EEN GROOT DUITS COMPONIST, DIE LANGE TIJD IN ENGELAND HEEFT GEWOOND.

IN DE NACHT VAN 14 OP **15 APRIL 1912** WAARSCHUWDE MARCONIST EVANS VAN HET STOOMSCHIP *CALIFORNIA* HET GROTE, NIEUWE PASSAGIERSSCHIP *TITANIC* VOOR EEN IJSBERG. DE *TITANIC*, ONDERWEG VAN LIVERPOOL NAAR NEW YORK EN BEZIG MET HET UITWISSELEN VAN TELEGRAMMEN MET ANDERE SCHEPEN EN MET DE WAL, SEINDE NAAR EVANS TERUG: „ZWIJG." EVANS GEHOORZAAMDE AAN DIT BEVEL EN GING NAAR BED. DERTIG MINUTEN LATER WERD DE KIEL VAN DE *TITANIC* OVER EEN LENGTE VAN HONDERD METER DOOR EEN IJSBERG OPENGESCHEURD. ANDERHALF UUR LATER ZONK HET SCHIP, WAARVAN MEN BEWEERD HAD DAT HET NIET KÒN ZINKEN. 1517 MENSEN VONDEN DE DOOD IN DE GOLVEN; 800 WERDEN GERED.

15 APRIL 1865 WERD DOOR JOHN WILKES BOOTH TIJDENS EEN TONEELVOORSTELLING EEN MOORDAANSLAG GEPLEEGD OP PRESIDENT LINCOLN VAN AMERIKA. BOOTH WAS EEN FANATIEK MAN, DIE HET NIET KON VERKROPPEN DAT DE NOORDELIJKE AMERIKAANSE STATEN DE OORLOG TEGEN DE ZUIDELIJKE STATEN HADDEN GEWONNEN. OOK IN DE ZUIDELIJKE STATEN WAS DOOR DE BURGEROORLOG DE SLAVERNIJ AFGESCHAFT EN HET GEVOLG WAS DAT DUIZENDEN PLANTAGES ZONDER HUN (GOEDKOPE) NEGERSLAVEN KWAMEN TE ZITTEN. PRESIDENT LINCOLN STIERF OP 16 APRIL AAN ZIJN VERWONDINGEN.

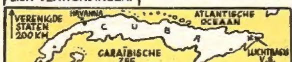

16 APRIL 1963 VIERT CHARLEY CHAPLIN, DE BEROEMDE FILMSPELER, ZIJN VIERENZEVENTIGSTE VERJAARDAG.

17 APRIL 1790 OVERLEED BENJAMIN FRANKLIN, AMERIKAANS STAATSMAN, GELEERDE EN UITVINDER VAN DE BLIKSEMAFLEIDER.

17 APRIL 1958 OPENDE KONING BOUDEWIJN VAN BELGIË DE WERELDTENTOONSTELLING EXPO IN BRUSSEL. DEZE TENTOONSTELLING WERD BEZOCHT DOOR MILJOENEN MENSEN.

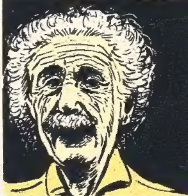

17 APRIL 1961 VOERDEN CUBAANSE BANNELINGEN VANUIT AMERIKA EEN LANDING UIT OP CUBA OM HET BEWIND VAN FIDEL CASTRO OMVER TE WERPEN. DE AMERIKAANSE GEHEIME DIENST HAD HEN GEHOLPEN MET WAPENS EN GELD. MAAR DE ONDERNEMING MISLUKTE. DE SLECHT UITGERUSTE BANNELINGEN WERDEN DOOR DE MANNEN VAN CASTRO VERSLAGEN EN GEVANGENGENOMEN. IN HET BEGIN VAN DIT JAAR ZIJN ZE IN RUIL VOOR EEN GROTE SOM GELD VRIJGELATEN EN TERUGGEBRACHT NAAR AMERIKA.

18 APRIL 1806 WERD DE AMERIKAANSE STAD SAN FRANCISCO DOOR EEN AARDBEVING GROTENDEELS VERWOEST. DOOR DE AARDBEVING BRAKEN GROTE BRANDEN UIT, DIE DE STAD IN DRIE DAGEN IN DE AS LEGDEN. MEER DAN VIERHONDERD DODEN WAREN ER TE BETREUREN EN ONGEVEER 200.000 MENSEN WAREN DAKLOOS. OP AMERIKAANSE MANIER IS EEN NIEUW SAN FRANCISCO UIT DE GROND GESTAMPT, NOG GROTER EN MOOIER DAN HET OUDE.

18 APRIL 1955 OVERLEED IN PRINCETOWN (AMERIKA) ALBERT EINSTEIN, EEN VAN DE GROOTSTE NATUURKUNDIGEN, DIE DE WERELD TOT DUSVER HEEFT GEKEND. ZIJN ONTDEKKINGEN ZIJN VAN ENORM BELANG VOOR ONDER ANDERE DE TECHNIEK EN DE RUIMTEVAART.

18 APRIL 1929 GING IN AMSTERDAM HET PALEIS VOOR VOLKSVLIJT IN VLAMMEN OP.

BULTERS

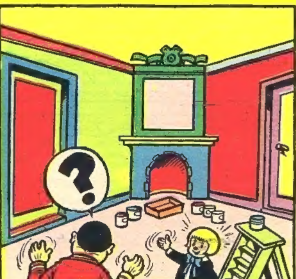

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.

Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.